

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 649/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť M. H., M. H., a B. S., zastúpených advokátom JUDr. Timotejom Minarovičom, Advokátska kancelária, A. Žarnova 1, Trnava, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21 CoKR 16/2012-583 z 28. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H., M. H. a B. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2013 doručená sťažnosť Miroslava Hrušovského, Magdalény Hrušovskej a Ing. Beáty Slobodovej (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Timotejom Minarovičom, Advokátska kancelária, A. Žarnova 1, Trnava, ktorou namietajú porušenie svojich

základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 CoKR 16/2012-583 z 28. mája 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Sťažovatelia v podstatnej časti sťažnosti uviedli:

«Žalobou podanou na Okresný súd Trnava sa sťažovatelia domáhali, aby súd z konkurznej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, so sídlom Trnava, IČO: 00 009 199, v konkurznej veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25K/2/2007 vylúčil nasledovný majetok : nehnuteľnosť – pozemok, zapísaný katastri nehnuteľností Správy katastra... na liste č...

Okresný súd Trnava rozsudkom č. 25Cbi/8/2007- 475, zo dňa 27. 4. 2011 žalobe nevyhovel a v celom rozsahu ju zamietol. Sťažovatelia sa proti tomuto rozsudku odvolali. Krajský súd v Trnave uznesením tento rozsudok Okresného súdu Trnava zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

Okresný súd Trnava rozsudkom č. 25Cbi/8/2007-547, zo dňa 19. 9. 2012 žalobu opäť v celom rozsahu zamietol. Sťažovatelia sa proti tomuto rozsudku odvolali. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. 21CoKR/16/2012-583 z 28. 5. 2013, rozsudok Okresného súdu Trnava č. 25Cbi/8/2007-547, zo dňa 19. 9. 2012 potvrdil.

Rozsudok a Krajského súdu v Trnave č. 21CoKR/16/2012-583v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava č. 25Cbi/8/2007-547, nadobudol právoplatnosť dňa 3. 6. 2013...

Sťažovatelia kúpili nehnuteľnosť – pozemok, ktorý bol predmetom súdneho sporu o vylúčenie z konkurznej podstaty, zapísaný katastri nehnuteľností Správy katastra... na liste vlastníctva č..., pre obec..., katastrálne územie... ako parcela č..., o výmere 13 280 m², zastavané plochy a nádvoria do svojho podielového spoluvlastníctva, na základe kúpnej zmluvy zo dňa 6. 9. 2001...

Nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu sa žalobcovia bez akéhokoľvek vlastného zavinenia, ale z dôvodu údajného pochybenia orgánov štátu, dostali do situácie,

že v súčasnosti nie sú vlastníkami majetku ktorý riadne kúpili uvedenou zmluvou a nemajú ani peniaze ktoré zaplatili za kúpu...

... Pri kúpe v roku 2001 nemali sťažovatelia možnosť vedieť, že vlastníctvo predávajúceho z dôvodu „údajného pochybenia štátnych orgánov“ (Ministerstvo pre správu a privatizáciu národného majetku SR, Fond národného majetku, Katastrálne úrady) v roku 1991 pri privatizácii podniku TAZ, š. p. môže byť spochybnené...

Teda ešte pred tým ako sťažovatelia nadobudli predmetný majetok, orgány štátu (Ministerstvo pre správu privatizáciu národného majetku, Fond národného majetku, Katastrálne úrady), vydali právoplatné rozhodnutia ktorými schválili prevod vlastníctva k predmetnému majetku...

Okresný súd Trnava svoje rozhodnutie zdôvodnil najmä tým, že žalobcovia nemohli nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti ktorej vylúčenia z konkurznej podstaty sa domáhali a to z toho dôvodu, že vlastníctvo predmetnej veci neprešlo na základe rozhodnutia o schválení privatizačného projektu na Fond národného majetku SR a preto FNM nemohol preniesť vlastnícke práva na právnych predchodcov žalobcov a právny predchodcovia žalobcov ďalej na žalobcov. V zdôvodnení súd uvádza, že predmetná nehnuteľnosť sa nenachádza ani v pôvodnej ani v spresnenej špecifikácii majetku, ktorý bol predmetom privatizácie Trnavských automobilových závodov, š. p. a v podstate celé rozsiahle odôvodnenie napadnutého rozhodnutia sa nesie v tomto zmysle. Ďalej súd svoje rozhodnutie opiera i o to, že žalobcovia nemohli nadobudnúť predmetnú nehnuteľnosť ani v dobrej viere, resp. vydržaním...

Krajský súd v Trnave a aj Okresný súd Trnava, ignoroval ďalší inštitút ochrany vlastníckeho práva a to inštitút vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka.

Podľa ustanovenia § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržitej držbe po dobu 3 rokov ak ide o hnutel'nú vec a po dobu 10 rokov ako ide o nehnuteľnosť.

Z citovaného textu zákona jasne vyplýva, že vlastnícke právo k pozemku nadobudne vydržaním osoba, ktorá kedykoľvek splní podmienky stanovené § 134 Občianskeho zákonníka (doba držby a vec spôsobilá na vydržanie).

Sťažovateľ splnil všetky zákonné predpoklady aby nadobudol vydržaním vlastníctvo k nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom incidenčného sporu, a to oprávnenosť a nepretržitosť držby počas desiatich rokov a vec spôsobilá na vydržanie.

K zákonným predpokladom vydržania patria:

a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu,

b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorá je pri nehnuteľnostiach desať rokov. Držiteľ musí byť v dobrej viere nielen v okamihu, kedy sa stal držiteľom veci, ale po celú vydržaciú dobu...

Je absolútne nespochybniteľné, že sťažovatelia splnil všetky atribúty vydržania a že súd pochybil, keď použitie inštitútu vydržania ako obranu sťažovateľa v súdnom konaní neprijal, resp. neaplikoval.

Nie je možné prijať argumentáciu Krajského súdu v Trnave a Okresného súdu Trnava, že sťažovatelia nesplnili podmienky vydržania.

Obsah vlastníctva tvorí súhrn subjektívnych vlastníckych oprávnení, medzi ktoré patrí aj právo vec užívať (ius utendi), s vecou nakladať (ius disponendi), teda oprávnenie vlastníka určovať ďalší právny osud veci. Citovaný čl. 20 ods. 1 Ústavy SR teda nielenže ustanovuje, že každý má právo vlastniť majetok, ale súčasne zaručuje (podobne ako čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) realizáciu vlastníckych oprávnení vyplývajúcich z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, teda ustanovenia § 134 -vydržanie, ďalej právo prenajať alebo neprenajať, ktoré si uplatnil sťažovateľ v tejto veci.

Sťažovatelia sú toho názoru, že súdy si nesprávne vyložili inštitút vydržania a tým poškodili ich vlastnícke práva.

Neakceptovaním obrany sťažovateľov v rámci súdneho konania a to nezohľadnením inštitútu vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka, boli porušené práva sťažovateľov...

Tým že sťažovatelia v dôsledku rozhodnutia súdu, bez akéhokoľvek vlastného pochybenia ale v dôsledku „údajného pochybenia orgánov štátu“ teraz nevlastnia nehnuteľnosť ktorú si riadne kúpili, nemajú ani peniaze ktoré vynaložili na kúpu zaplatením kúpnej ceny, podľa názoru sťažovateľov súd postupoval v rozpore s dobrými mravmi,

v rozpore so základnými ústavou garantovanými princípmi spravodlivosti a spravodlivosti súdneho procesu a jeho výsledku, ktorý by mal byť spravodlivý...

Postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, rozsudok č. k. 21CoKR/16/2012-583 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Trnava, rozsudok č. k. 25Cbi8/2007-547, ako je uvedené a popísané vyššie, došlo k porušeniu práv sťažovateľov a to práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku (pokojne užívať svoj majetok) podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď mu odňal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam legálne nadobudnutým na základe kúpnej zmluvy, resp. mu odňal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam legálne nadobudnutým na základe vydržania – zákonné nadobudnutie vlastníckeho práva.

Dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21CoKR/16/2012-583 z 28. 152013 sťažovatelia nepodali, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky podľa O. s. p. na podanie dovolania.»

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľov M. H..., M. H... a B. S... na právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21CoKR/16/2012-583 28. mája 2013, porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 21CoKR/16/2012-583 28. mája 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť sťažovateľom M. H., M. H. a B. S. trový konania v sume 1 201,54 EUR na účet ich právneho zástupcu, advokáta JUDr. Timoteja Minaroviča, do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

Dňa 17. septembra 2013 sťažovatelia doplnili svoju sťažnosť o „ďalšie dôvody“.

Poukázali najmä na „tú závažnú skutočnosť a pochybenie súdu, že úpadcom je štátny podnik, Trnavské automobilové závody, š. p., ktorý má spravovať majetok štátu, teda spravuje majetok, ktorý nevlastní (Podľa § 6 ods. 1, 2 druhá veta, zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku. Podnik hospodári s vecami a majetkovými právami zverenými mu pri jeho založení a ďalej s vecami a majetkovými právami nadobudnutými v priebehu jeho podnikania. Veci s ktorými podnik hospodári, sú v štátnom vlastníctve. Majetok sa môže podniku odňať iba v prípadoch a za podmienok ustanovených zákonom.)

Takýto majetok je vylúčený z konkurzu (podľa § 6 ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, do podstaty nepatrí majetok, ktorého sa nemôže týkať výkon rozhodnutia, colná zábezpeka do výšky colného dlhu, mzda a obdobné príjmy. Majetok slúžiaci na podnikateľskú činnosť z podstaty nie je vylúčený. Podľa § 72 ods. 1 zákona NR SR č. 7/20015 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, konkurzu nepodlieha majetok, ktorý nemožno postihnúť súdnym výkonom rozhodnutia alebo exekúciou, colná zábezpeka do výšky colného dlhu, zábezpeka na daň podľa osobitného predpisu, ani majetok nepodliehajúci konkurzu podľa osobitných predpisov), nakoľko nehnuteľnosti výkonu rozhodnutia (exekúcií) nepodliehali a v súčasnosti nepodliehajú. Napriek uvedeným zákonným obmedzeniam správca zahrnul majetok štátu do majetkovej podstaty úpadcu za účelom jeho speňažovania.

Správca teda koná protizákonne a súd sa tomuto konaniu prispôbil, resp. neurobil nič aby zasiahol do tohto proti právneho konania.“

Sťažovatelia poukázali tiež na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoKR 1/2011-482 z 24. apríla 2013, ktorým rozhodol vo veci žalobcov V. S. a spol., proti P. K., správca konkurznej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, Trnava, tak, že rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 31 Cbi 3/2008-400 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

„V tomto spore ide o identický prípad - spor, v akom vystupovali sťažovatelia voči P. K., SKP TAZ, š. p. (rovnaký žalovaný, rovnaké domáhanie sa petitu z rovnakých dôvodov, rovnaký výsledok na prvostupňovom Okresnom súde Trnava, rovnaké odôvodnenie rozhodnutia) a preto dôvody pre ktoré Krajský súd v Bratislave, rozsudok

Okresného súdu Trnava zrušil pokladáme za dôležité pre posúdenie sťažnosti a sťažovatelia čerpali z odôvodnení tohto rozsudku pri podávaní tohto podania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podstatou sťažnosti sťažovateľov namietajúcej porušenie nimi označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 21 CoKR 16/2012-583 z 28. mája 2013 je ich tvrdenie, že krajský súd „*ignoroval ďalší inštitút ochrany vlastníckeho práva a to inštitút vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka*“. Tým, že krajský súd neprijal ich argumentáciu, podľa ktorej „*nemá kompetenciu preskúmať rozhodnutia o privatizácii*“, porušil ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na ochranu majetku (pokojne užívať svoj majetok) podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keď im odňal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza:

«*Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, pričom vzal do úvahy i zistenia vyplývajúce z konaní vedených na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 13C 279/99, 12C 70/96, 19C 180/99, 11Nc 5029/99, 11C 275/99, 16C 96/99 a 11C 292/1999.*

Súčasťou spisu vedeného pod spis. zn. 11C 292/99 je fotokópia privatizačného projektu TAZ, š.p. vyhotovená Fondom národného majetku SR, s ktorým sa prvostupňový súd oboznámil a zistil, že je tvorený časťou označenou názvom „Privatizačný projekt TAZ, š.p. Trnava“...

Súd prvého stupňa poukázal na to, že z takéhoto privatizačného projektu ako dôkazu nie je možné ustáliť, ktoré časti materiálu označeného ako privatizačný projekt boli schválené, pretože súčasťou projektu bol i konkurenčný projekt Zlieváreň TAZ Trnava. Z takéhoto podkladového materiálu tiež nie je zrejmé, aký majetok alebo ktorá časť majetku štátneho podniku vstupuje do privatizácie. Z rozhodnutia Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR č. j. 329/92 zo dňa 11.4.1992, ktoré nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní a preto nepodlieha preskúmaniu súdom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že na jeho základe malo prejsť vlastníctvo majetku štátu na Fond národného majetku SR podľa ust. § 11 ods. 3 zák. č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby.

Súd po oboznámení sa s jeho obsahom v spojení s privatizačným projektom ustálil, že takéto rozhodnutie nie je spôsobilé privodiť vznik, zmenu alebo zánik vlastníckych práv, ako listina je nezrozumiteľná, nejasná a ani výkladom nie je možné upresniť jej obsah tak, aby sa dal majetok, ktorý má byť privatizovaný presne identifikovať. Takéto rozhodnutie a ani privatizačný projekt nie sú v súlade s úpravou vyžadovanou zák. č. 92/1991 Zb., pretože neobsahujú jednoznačné vymedzenie majetku určeného na privatizáciu a ani v súlade so zák. č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, preto na základe takéhoto úkonu nemohol byť ani vykonaný zápis v katastri nehnuteľností na Fond národného majetku a následne na TAZ a. s.. V súvislosti s týmto záverom prvostupňový súd poukázal na právnu úpravu uvedenú v ust. § 34, §35, §37 a 39 Obč. zák., ktorá definuje právne úkony v súvislosti s ich platnosťou a neplatnosťou a z ktorej pri rozhodovaní a posudzovaní pre rozhodnutie podstatných skutočností vychádzal.

V roku 1995 bol nezistenou osobou doplnený privatizačný projekt v časti majetkoprávnej o listy vlastníctva a dodatočne bola vytvorená i špecifikácia majetku označená názvom „upresnená špecifikácia majetku vstupujúceho do akciovej spoločnosti TAZ /čiastková/“, z dôvodu „dopracovania technickej dokumentácie tvoriacej podklad pre zápis do katastra nehnuteľnosti“. Uvedená upresnená špecifikácia je ale v dvoch

verziách a je súčasťou spisu vedeného pod spis. zn. MC 292/99 na č. l. 364 a č. l. 627. Z uvedeného vyplýva, že pôvodný privatizačný projekt ako i rozhodnutie o schválení privatizačného projektu trpelo takými vadami, pre ktoré nebolo možné majetok vstupujúci do akciovej spoločnosti jednoznačne identifikovať a do katastra nehnuteľnosti zapísať, čo práve vykonaná „dodatočná špecifikácia“ potvrdzuje, ktorá ale nebola v zhode s pôvodným privatizačným projektom a rozhodnutím o jeho schválení, nebola ani súčasťou notárskej zápisnice o založení akciovej spoločnosti, o čom svedčí i spis Okresného úradu Trnava, odbor katastrálny č. j. Z 3811/999, ktorý je pripojený v konaní vedenom pod sp. zn. 11C 292/99, ale ani v pôvodnej ani v upresnenej špecifikácii sa nenachádza nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tejto žaloby. K zápisom na listy vlastníctva došlo až neskôr, čo preukázalo vykonané dokazovanie. Za neurčitý a nezrozumiteľný označil súd i právny úkon, o ktorom bola spísaná notárkou JUDr. Jarmilou Polakovičovou notárska zápisnica N 72/1992 Nz 75/1992 zo dňa 21.4.1992, ktorý trpí v časti vkladaneho majetku neurčitosťou a nejasnosťou. Ďalším dôkazom o neurčitosti a nezrozumiteľnosti Špecifikácie majetku, ktorý sa vkladá do akciovej spoločnosti je potvrdenie Fondu národného majetku zo dňa 15.11.1993, nachádzajúce sa v spise v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 11C 292/1999 na čl. 626-629, ktorým Fond národného majetku potvrdzuje, že časť majetku TAZ s. p. bude potrebné špecifikáciou upresniť a dopracovať k nemu technickú dokumentáciu tvoriacu podklad pre zápis do katastra nehnuteľností. „Upresnená špecifikácia“ obsahuje rukou dopisované čísla listov vlastníctva, prepisované výmery, bez autorizácie, čo vzbudzuje dôvodne pochybnosti pre kvalifikované určenie prevádzaného majetku, ktorá bola spochybnená i listom FNM SR adresovanom Trnavským automobilovým závozom š. p. zo dňa 3.3.1994, nachádzajúcom sa na č. l. 630 spisu vedeného na Okresnom súde Trnava pod spis. zn. 13 C 292/1999, ktorý vzal súd tiež pri svojom rozhodovaní do úvahy a uviedol, že nedostatky privatizačného projektu a rozhodnutia FNM SR nemohli byť odstránené dodatočným vypracovaním špecifikácie prevádzaného majetku, ktorá by zahŕňala aj iný majetok, ako bol uvedený v pôvodnom privatizačnom projekte a v rozhodnutí, preto nemohlo ani týmto úkonom dôjsť ku konvalidácii takéhoto nejasného a neurčitého právneho úkonu, ktorý je z toho dôvodu absolútne neplatný a ako taký nemohol spôsobiť ani právne následky, na základe ktorých by bolo vlastnícke právo zapísané v katastri nehnuteľnosti v prospech TAZ a.s., Po vyhodnotení z konania vzídených

skutočností a predložených dôkazov súd zápis vlastníctva žalobcov na LV č... nepovažoval za dôvodný práve s poukazom na vyššie popísané zistenia, podľa ktorých vlastníctvo predmetných nehnuteľností na základe rozhodnutia o schválení privatizačného projektu neprešlo na Fond národného majetku SR, ktorý tak nemohol následne previesť vlastnícke práva na právnych predchodcov žalobcov a títo na žalobcov. Rovnako sa takéto zdôvodnenie týka i tej časti parcely, ktorú žalobcovi získali kúpou od spoločnosti Farmatex s.r.o., ktorá bola rovnakým spôsobom získaná právnymi predchodcami žalobcov v rámci privatizácie majetku úpadcu...

Prvostupňový súd skonštatoval, že parcela, ktorá je predmetom žaloby o jej vylúčenie zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu pod takým číselným označením ako je uvedená v žalobe sa v rozhodnutiach o privatizácii nenachádzala, pretože bola súčasťou inej parcely. Z dôvodu rozdelenia na základe geometrických plánov došlo k jej prečíslovaniu ako parcely novovytvorenej, ktoré skutočnosti účastníci konania nerozporovali, ale ani ďalšie dokazovanie a právne posúdenie tejto skutočnosti nepreukázalo, že zmena v označení parcelným číslom by bola relevantná vo vzťahu k právnym úkonom, na základe ktorých mal prejsť majetok štátneho podniku do majetku novovzniknutej akciovej spoločnosti a ktoré úkony by privodili zmenu vlastníckych práv. Podrobná špecifikácia majetku, ktorý sa prevádzal bola doložená až dodatočne s časovým odstupom vykonanými právnymi úkonmi, ktoré ale nemohli spôsobiť zmenu vlastníckych práv k predmetným nehnuteľnostiam.

Súd prvého stupňa zaujal stanovisko i k otázke privatizovaného majetku k čomu uviedol, že hoci sa jednalo o majetok veľkého rozsahu, ktorého identifikácia by obsahovala 1500 strán, táto skutočnosť nemôže byť dôvodom, ktorý by zakladal právo na nedostatok špecifikácie a presného označenia pozemkov, ktoré sa vkladali do novovzniknutej akciovej spoločnosti. Práve nedostatky privatizačného projektu, ktorý trpí nepresnou špecifikáciou majetku, skutočnosť, že listy vlastníctva boli doplnené až v roku 1995, notárska zápisnica, ktorou bola založená akciová spoločnosť žiadnu konkrétnu špecifikáciu majetku neobsahuje z čoho vyplýva, že privatizačné konanie TAZ š. p. IČO: 00 009 199 je poznamenané nejasnosťou, nezrozumiteľnosťou a zmätočnosťou, je v nesúlade so spôsobom a postupom privatizácie, ktorý vyžadovali príslušné právne predpisy a takúto nezrozumiteľnosť nie je možné následne ničím konvalidovať a ospravedlňovať.

V závere súd skonštatoval, že žalobcovi neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali existenciu práva založeného na skutočnostiach, ktoré by zapísanie majetku do súpisu žalovaného vylučovali, ako vyžaduje ust. § 78 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov a žalobu z tohto dôvodu zamietol. Z hľadiska právneho posúdenia súd vychádzal z ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, z ust. § 132, § 34, § 35, § 37 a § 39 Obč. zák., ktoré aplikoval na posúdenie nadobudnutia vlastníctva a súvisiace právne úkony a z ust. § 134 Obč. zák. vo vzťahu k vydržaniu ako i zák. č. 92/1991 Zb. pri posúdení prevodu majetku v rámci privatizačného projektu.

Vo výrokovej časti rozsudku napadnutého odvolaním súd vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku a poukázal na ust. § 151 ods. 3 O. s. p...

Odvolatelia namietali, že súd prvého stupňa rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobcovia nemohli nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorej vylúčenia z konkurznej podstaty majetku úpadcu sa domáhali s odôvodnením, že vlastníctvo predmetnej nehnuteľnosti neprešlo na základe rozhodnutia o schválení privatizačného projektu na FNM SR, preto tento nemohol následne ani previesť vlastnícke práva na právnych predchodcov žalobcov a právni predchodcovia ďalej na žalobcov a nemohli predmetnú nehnuteľnosť nadobudnúť ani v dobrej viere.

S takýmto skutkovým a právnym záverom, ale odvolatelia vyjadrili nesúhlas a opätovne poukázali na to, že v čase privatizácie nehnuteľnosť tak, ako ju označujú v petite žaloby neexistovala, až v roku 1995 bola vytvorená na základe geometrického plánu č. 11854278-182/95, ktorý bol vypracovaný geodetom R. S. nová parcela a až podľa tohto geometrického plánu bola predmetná nehnuteľnosť v roku 1995 zapísaná na LV č... v k. ú... ako parc. č... o výmere 46009m² zastavaná plocha, dvor. Rozdiel výmery v súčasnosti a oproti roku 1995 vznikol z dôvodu, že z novovytvorenej parcely... sa v ďalších rokoch odčleňovali časti do iných parciel, ktoré vlastní iné subjekty. Novovytvorená parcela zahŕňa pôvodné parcely, ktoré v rámci privatizácie boli zahrnuté do parc. č... o výmere 162256m² v k. ú... a v rámci tejto parcely prešli do vlastníctva FNM, ktorý ich následne vložil do majetku akciovej spoločnosti. Je logické, že ak uvedené parcely vznikli až v roku 1995, nemohli byť súčasťou privatizačného projektu ani v ňom špecifikované. Všetky

dôkazy, ktoré boli v konaní odvolateľmi prezentované ale potvrdzujú, že predmetná nehnuteľnosť, z ktorej sa vytvorila i parcela vylúčenia ktorej z majetku žalovaného sa žalobcovia domáhajú bola zahrnutá do privatizačného projektu, ale nebola v uvedených dokladoch označená ako parc. č... Okolnosti svedčiace v prospech žalobcov sú zachytené i v zápisnici z pojednávania a právny zástupca ich na pojednávaní vysvetlil...

V súvislosti s podaným opravným prostriedkom odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 212 ods. 1 O. s. p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd poukazuje i na uznesenie Ústavného súdu spis zn. II. ÚS 78/2005 podľa ktorého „odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

Dokazovanie v rozsahu vykonanom prvostupňovým súdom odvolací súd považuje za dostatočné, v ktorom sa prvostupňový súd podrobne zaoberal všetkými účastníkmi tvrdenými skutočnosťami a vznesenými námietkami, tieto správne jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti vyhodnotil a právny záveru, ku ktorému dospel keď konštatoval, že žalobcovia nepreukázali opodstatnenosť žaloby a neuniesli ku svojim tvrdeniam bremeno dôkazu je správny.

Odvolací súd na zvýraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu konštatuje, že ani doplnené dokazovanie nepreukázalo, ktoré nehnuteľnosti boli súčasťou privatizačného projektu, kedyže ich špecifikácia sa doplnila nepreukázaným spôsobom až v roku 1995, ktorou mali byť dodatočne bližšie identifikované nehnuteľnosti, ktoré mali byť vložené do majetku akciovej spoločnosti v roku 1992.

Odvolaací súd sa po preskúmaní procesného postupu a skutkových zistení tak po stránke skutkovej ako i právnej v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa a jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach poukazuje. Z obsahu spisuje preukázané, že súd prvého stupňa pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, prednesov účastníkov, listinných dôkazov, žiadne skutočnosti, ktoré boli v tomto konaní vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo neopomenula vec i správne právne posúdil. Z uvedených dôvodov odvolaací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.»

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu), resp. jeho rozhodnutím, nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštalácie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že

môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Sťažovatelia krajskému súdu vyčítajú, že „ignoroval ďalší inštitút ochrany vlastníckeho práva a to inštitút vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka“. Podľa nich „nie je možné prijať argumentáciu Krajského súdu v Trnave a Okresného súdu Trnava, že sťažovatelia nesplnili podmienky vydržania“.

Tým, že všeobecné súdy neakceptovali „obranu sťažovateľov v rámci súdneho konania a to nezohľadnením inštitútu vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka,... došlo k porušeniu práv sťažovateľov a to práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku (pokojne užívať svoj majetok) podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď mu odňal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam.“.

Sťažovatelia v tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 162/2011, v ktorom, podľa nich išlo o podobný prípad.

V zmysle uvedeného sa ústavný súd nezaoberal skutkovými zisteniami všeobecných súdov, ale napadnuté rozhodnutie podrobil ústavnoprávnemu prieskumu v rozsahu, v akom ho sťažovatelia namietali, teda posúdeniu, či je opodstatnené tvrdenie sťažovateľov, že krajský súd ústavne neakceptovateľným spôsobom vykladal a aplikoval ustanovenie § 134 Občianskeho zákonníka.

Napadnutý rozsudok a ani v ňom uplatnená aplikácia § 134 Občianskeho zákonníka nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle a sťažovateľmi uvedená sťažnostná argumentácia nie je spôsobilá vyvolať zásadnejšie pochybnosti o neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia z ústavného hľadiska, a to napriek tomu, že krajským súdom uplatnená interpretácia § 134 Občianskeho zákonníka je aj podľa názoru ústavného súdu len jedna z možných, ale akceptovateľných.

Skutočnosť, že sťažovatelia sa s interpretáciou a aplikáciou právnej normy, tak ako to urobil krajský súd, nestotožňujú, nezakladá dôvod na vybavenie ich sťažnosti.

Vo vzťahu k rozhodnutiu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 262/2011, na ktoré sťažovatelia poukazujú, ústavný súd konštatuje, že sa v ňom síce zaoberal správnosťou aplikácie právnej normy, išlo však o prípad, keď sa stotožnil s tvrdením sťažovateľa, že rozhodcovský súd právnu normu nesprávne aplikoval, čo nemožno tvrdiť o veci sťažovateľov.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nevybočilo z medzí ustanovených označenými článkami ústavy a dohovoru, a preto je rozsudok krajského súdu č. k. 21 CoKR 16/2012-583 z 28. mája 2013 z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov v nej obsiahnutými.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014